

Ara que el vent a penes esguita la mirada, t'escric. T'escric després del vent, d'aquesta nit amable on la memòria creix i escampa el laberint de les mirades.

T'escric i no t'escric, perquè em sent perfecte i ple, ara, immòbil, i no hi ha res a dir.

T'escric i no t'escric, ara que el vent a penes esguita la mirada.

És en dies com aquests quan sé ben cert el límit. Tendrament, acarnissadament, em persegueix. Com una pedra, com un túnel, com si el temps sabera, sàviament, desprendre el fruit de la certesa.

Ara t'escric i no espere ja res més. Res més, em repetesc. La muralla és l'horitzó més dur, el més savi, l'impossible.

Que en són. I moren. Lluny. Sota l'esclat exacte de la bala. També n'hi ha que agonitzen. Lentament. Sense l'oblit profund que dona l'anestèsia.

Després soparé o llegiré; oblidaré aquesta impotència de sabres rovellats que travessen la nit: dormiré. I demà naixeran més atzucacs, territoris absurds bevent la por, on la mort dansarà un nou ritme de fusells.

L'esperança acaba ací, supose.
Ebri del vi perdut m'esgarre ungles
i pells damunt l'arena: moriré
nu i desert somiant l'oasi verd
d'algun somriure: cremaré la pell.

M'he fet cert en les hores que he viscut:
ara ja sé que la sang és la barca
que naufraga, els ulls cecs del terror
quan m'ature al carrer i la gent, tota,
compra rebaixes. Ja no queda res.
Si ni és això. Que l'oasi existeix
quan el desert és més profund, més gran,
inassolible. He viscut: no ho negue;
també he estat feliç i espere ser-ho,
però aquesta angoixa és qui em menja el viure,
qui els ulls m'esgarra cada dia al vespre,
quan no és possible creure en els refugis
i revisc l'esperança de l'incendi,
de tanta neu atenta a les pupil·les.